

taelse om, at Ændring Nr. 4 er stillet af Udvalget. I de Ændringsforslag, jeg fik overrakt i Udvalgets sidste Møde, findes denne Ændring ikke.

Godskesen: Jeg vil gerne saa stærkt, jeg formaar, understrege den Kritik, som den ærede Ordfører fremsatte overfor Lovforslagets § 36. Det er min Opfattelse, at der for en Præst bør være Adgang til at modtage Vederlag for Konfirmationsforberedelse, Vielse og Begravelse, som han udfører for udensogsboende, selv om disse ogsaa bor i den samme Kommune. Det kan ikke være tvivlsomt, at Præsten gennem saadanne kirkelige Handlinger faar et forøget Arbejde, der efter Omstændighederne kan være betydeligt, og det forekommer mig, at han bør være berettiget til at faa en rimelig Betaling derfor. Rent juridisk kan man ganske vist berolige sig med den Betragtning, at det hele er en frivillig Sag fra Præstens Side, han kan afvise dette Arbejde, hvis han ikke vil paataage sig det, men praktisk set lader det sig ikke gøre for en Præst, der vil gøre Fyldest i sin kirkelige Stilling, at afvise Henvendelser, der sker til ham ogsaa fra udensogsboende om at foretage slige Handlinger. Det er praktisk talt nødvendigt for ham at gøre det. Og jeg synes derfor ogsaa, man bør indrømme ham et Vederlag.

Men dernæst er det min Mening, at der saavel for indensogsksom for udensogsboende bør være Adgang til at yde deres Præst frivillige Gaver uden Tilknytning til bestemte kirkelige Handlinger, blot som en almindelig Paaskønnelse af hans kirkelige Virksomhed. Jeg mener, at saadanne Gaver burde kunne ydes ikke blot af flere i Forening, men ogsaa af en enkelt. Jeg mener, at de maa kunne ydes ogsaa af den, der ikke staar i Familie- eller Omgangsforhold til Præsten. Jeg mener endelig, at det ikke skal være nødvendigt at afvente en eller anden Lejlighed som Sølvbryllup, Sygdom eller sligt, man bør kunne give en Gave i Almindelighed som en Paaskønnelse af Præstens kirkelige Virksomhed, som et Udtryk for den Taknemmelighed, man føler overfor sin Præst. Det forekommer mig, at naar man ser Sagen fra Præstens Side, er det naturligt, at han maa kunne modtage saadanne frivillige Gaver. Men det er dog ikke saa meget Hensynet til Præsten, jeg lægger Vægt paa, jeg lægger meget mere Vægt paa Hensynet til de paagældende Menighedsmedlemmer, der yder Gaven. Det kan nemlig ofte være en Hjer-

tets Trang hos dem at yde en saadan Gave til deres Præst. Det kan endog være saaledes — det kan jeg bekræfte af personlig Erfaring i mit eget Liv —, at man vilde trykke sig stærkt ved at henvende sig til en maaske højt anset og meget optagen Præst og lægge Beslag paa hans Tid og Kræfter ud over, hvad der i Almindelighed kan ventes, naar man ikke kan faa Lov til at vise sin Paaskønnelse overfor Præstens Virksomhed gennem en Gave, selv om det ogsaa maatte blive af beskeden Omfang, saaledes som deti sin Tid var Tilfældet med mig, fordi mine Forhold den Gang var ganske smaa. Jeg mener, det er saa naturligt, at saadanne Gaver gives, og at man ved at tillade, at de kan ydes, imødekommer en Hjertets Trang hos mange kirkeligt interesserede Mennesker. Man bør ikke forbyde slige Gaver, naar der ikke kan anføres ganske særlige og afgørende Grunde for et saadant Forbud, og det mener jeg ikke der kan.

Man vil formentlig henvise til Forholdet overfor andre Embedsmænd. Der er al Skænk og Gave i stort Omfang forbudt. Og det beror paa to Grunde. For det første kan det være, at en saadan Gave kan undergrave et Respekts- og Underordningsforhold, der bør være til Stede og bør hævdes. Men dernæst kan det være, at den, der yder Gaven, gennem sin Gave kan vinde Modtagerens Bevaagenhed, saaledes at denne mer eller mindre ubevidst, maaske ganske ubevidst, kan komme til at føle Interesse for den, der yder Gaven, saaledes at naar der senere kommer Spørgsmaal til Afgørelse, som Gavemodtageren har Indflydelse paa, og som interesserer den, der har ydet Gaven, kunde Gavemodtageren, ganske ubevidst og mod sin Villie maaske, blive tilbøjelig til at se Sagen med Giverens Øjne, give ham Ret overfor andre, der staar imod ham i den paagældende Sag, skønt han ikke burde have Ret. Disse Grunde er højest fortræffelige overfor mange Embedsmænd, men de gælder efter min Mening aldeles ikke i Forholdet mellem Præst og Menighedsmedlem. Her er der Tale om et aandeligt Forhold. Der er ikke Tale om et Over- og Uderordningsforhold. Der er heller ikke Tale om, at Præsten ved at imødekomme den, der giver ham en Gave, kunde komme til at forurette andre. De aandelige Goder, som Præsten alene kan give, er til Stede i ubegrænset Maal, og selv om ogsaa Præsten yder en af sin Menighed meget i den Henseende, sættes han ikke paa nogen Maade ud af